

Arrest

nr. 168 890 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer 189 138) van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 27 maart 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de verzoeker op 11 december 2014 in Bulgarije werd geregistreerd, en op 16 januari 2016 en 26 februari 2016 in Hongarije, telkens omwille van een asielaanvraag.

Nadat een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ouder is dan 18 jaar, wordt de verzoeker op 27 november 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 6 november 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot terugname aan zowel de Bulgaarse als de Hongaarse overheden.

De Bulgaarse overheden weigeren de terugname op 12 november 2015 omdat ze reeds op 16 maart 2015 een terugnameverzoek ontvingen van de Hongaarse overheden en zij de terugname hadden geweigerd op 30 maart 2015.

Op 16 november 2015 weigerden de Hongaarse overheden op hun beurt de terugname omdat ze een terugnameverzoek hadden gedaan aan de Bulgaarse overheden die de terugname had geweigerd omdat de verzoeker er als minderjarige geregistreerd stond.

Op basis van het leeftijdsonderzoek dat had uitgewezen dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is, vroegen de Belgische overheden op 1 december 2015 aan de Bulgaarse overheden om de herziening van hun weigering tot terugname.

Op 8 januari 2016 stemmen de Bulgaarse overheden in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 20.5 van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 26 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater} en als volgt zijn gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 20.08.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.12.2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 16.01.2015 in Hongarije omwille van een illegale binnenkomst alsook omwille van een asielaanvraag op diezelfde dag en op 26.02.2015 opnieuw omwille van een asielaanvraag in Hongarije.

Bij zijn aanmelding op 20.08.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.01.1999. Betrokkene werd op basis daarvan door onze diensten geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en aangemeld bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 03.09.2015 werd

bij de Dienst Radiologie - Medische Beeldvorming van het AZ Sint-Jan te Brugge een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit onderzoek luidde: "De leeftijd wordt dan ook bepaald op: meer dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar." Op basis van dit leeftijdsonderzoek werd de op 20.08.2015 ingestelde voogdij voor betrokkene op 09.09.2015 opgeheven.

Betrokkene werd op 27.11.2015 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan te hebben verlaten in november 2014 en eerst per auto en te voet te zijn doorgereisd naar Iran waar hij vijftien dagen verbleef. Na zijn verblijf in Iran verklaarde betrokkene per auto en te voet te zijn doorgereisd naar Turkije waar hij twee maanden te Istanbul (TUR) verbleef alvorens per auto en te voet verder te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 11.12.2014 asiel vroeg in Bulgarije.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd maar ontkende dat dit gebeurde in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene stelde drie maanden in Bulgarije te verbleven hebben in de gevangenis te Serengrad (BG) alvorens per auto en te voet verder te reizen naar Hongarije met een transit door Macedonië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene vanwege een illegale binnenkomst werd geregistreerd in Hongarije op 16.01.2015 en dat hij asiel vroeg in Hongarije op 16.01.2015 en 26.02.2015.

Betrokkene bevestigt het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Hongarije maar ontkent tevens asiel te hebben aangevraagd in Hongarije. Hij stelde ongeveer twee maanden in een opvangcentrum te Debresen (HU) te hebben verbleven alvorens per vrachtwagen door te reizen naar Duitsland. Betrokkene verklaarde één dag op een onbekende plaats in Duitsland te hebben verbleven alvorens per trein verder te reizen naar België.

Betrokkene arriveerde in België op 19.08.2015 en vroeg asiel in België op 20.08.2015.

Tijdens zijn gehoor d.d. 27.11.2015 stelde betrokkene asiel te hebben gevraagd in België omdat zijn oom hem had gezegd naar België te moeten gaan. Hij verzette zich tegen een overdracht naar Bulgarije of Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij naar eigen zeggen slecht werd behandeld in deze landen. Hij stelde geen eten of slaappleats te hebben verkregen en niet in staat te zijn om een normaal leven op te bouwen in landen als Bulgarije of Hongarije.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 06.11.2015 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan zowel de Bulgaarse als de Hongaarse instanties. Op 12.11.2015 weigerden de Bulgaarse autoriteiten initieel ons verzoek voor terugname van de betrokkene die stelden dat ze op 16.03.2015 reeds een terugnameverzoek ontvingen van Hongarije voor betrokkene en dat verzoek weigerden op 30.03.2015. Omwille van die reden weigerden de Bulgaarse instanties ons verzoek voor terugname van de betrokkene en legden ze de verantwoordelijkheid bij de Hongaarse instanties. Op 16.11.2015 weigerden tevens de Hongaarse instanties ons verzoek voor terugname van de betrokkene. In hun weigering stelden ze dat ze inderdaad een terugnameverzoek hadden gericht aan Bulgarije voor betrokkene maar dat de Bulgaarse instanties dit verzoek weigerden omwille van het feit dat betrokkene in Bulgarije geregistreerd stond als niet-begeleide minderjarige. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat in België voor de betrokkene werd uitgevoerd op 03.09.2015 en het daaruit volgende feit dat betrokkene zeker ouder dan 18 jaar is en niet beschouwd kan worden als niet-begeleide minderjarige werd er door onze diensten op 01.12.2015 een verzoek tot herziening van de weigering van de terugname van de betrokkene gericht aan de Bulgaarse instanties. Dit herzieningsverzoek informeerde de Bulgaarse autoriteiten van het resultaat van het leeftijdsonderzoek in België en stelde de vraag om het terugnameverzoek voor de betrokkene opnieuw te bekijken. Op basis van dit herzieningsverzoek stemden de Bulgaarse autoriteiten op 08.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat zijn oom hem had gezegd naar België te gaan benadrukken we dat deze volledig te kaderen valt onder de persoonlijke keuze en voorkeur voor een bepaalde lidstaat. We wensen daaromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije.

Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende het feit dat betrokkene na zijn binnenkomst in Bulgarije werd gearresteerd en merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij ook op te merken dat uit de verklaringen niet duidelijk is of betrokkene werd vastgehouden in een gesloten centrum of in de gevangenis. Ondanks het feit dat betrokkene spreekt over een vasthouding van drie maanden in de gevangenis in Bulgarije doet hij geen verdere verklaringen over het feit waarom hij dan wel gearresteerd zou zijn, of hij eventueel veroordeeld is geweest in Bulgarije of eventueel een strafbaar feit zou hebben gepleegd. Op basis van het feit dat deze verklaringen ontbreken en het feit dat betrokkene na drie maanden werd vrijgesteld van de vasthouding vermoeden we dat betrokkene niet in de gevangenis maar wel in een gesloten centrum werd vastgehouden te Bulgarije.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en onder meer geen eten en geen slaappleaats kreeg merken we op dat hij, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene de situatie en de behandeling in Bulgarije gelijk stelt met de situatie en behandeling in Hongarije. Hierbij wijzen we op het feit dat zowel het UNHCR als het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" verschillende rapporten uitbrachten in verband met de situatie in Bulgarije en Hongarije en dat op basis van die rapporten de verschillende procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers zeker niet gelijk gesteld kunnen worden aan elkaar in beide landen. We wijzen wel op het feit dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. Hierbij

wensen we te benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-todate tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 08.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst.

De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek d.d. 03.09.2015, een in 1989 geboren man wiens familie in Afghanistan verblijft. Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor tevens geen gewag van gezondheidsproblemen en legde tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

Op 23 mei 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissingen maken het voorwerp uit van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder rolnummer 189.140.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog

niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)"

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 23 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op 23 mei 2016, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op 27 mei 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissingen van 23 mei 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van *in casu* vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 189.138 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwistingen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.1.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.1.3. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel, zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing ingediend op 24 mei 2016, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de formele en materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur naar EU-recht en naar Belgische administratief recht, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikelen 3, 17 en 18 van de Dublin-Verordening (604/2013), artikel 3 EVRM, artikelen 1 tot 4 van het Handvest, verbieden dat er een Dublin-overdrachtbeslissing (zoals de bestreden beslissing) genomen wordt indien :

- *er een reëel risico bestaat dat de betrokkene het slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in de lidstaat waar hij, volgens deze beslissing, overdracht moet worden; of*
- *er een reëel risico bestaat dat hij niet over de basisrechten voorzien in de richtlijnen “Kwalificatie” (2011/95), “Procedure” (2013/32) en “Opvang” (2013/33) zal genieten; of*
- *er een reëel risico bestaat dat het beginsel van non-refoulement niet eerbiedigd wordt;*

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l’autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu’elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d’espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Eerst onderdeel

De aangehaalde rechtsnormen werden geschonden omdat :

- verzoeker werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman;
- verzoeker kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer hij door verwerende partij ondervraagd werd;
- er werd aan verzoeker niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoordde, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidsaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- er werd hem gevraagd om zijn antwoorden kort te houden;
- verzoeker heeft geen kopie gekregen van zijn interview door verwerende partij;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat verzoeker niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan, en dat verzoeker tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen.

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopië van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest. (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

Zo oordeelt de bestreden beslissing: “Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).” Gezien verzoeker niet bijgestaan was door een advocaat om het gehoor voor te bereiden of tijdens het gehoor, is het logisch dat verzoeker geen juridische pleidooi heeft kunnen houden noch de feiten juridisch kunnen kwalificeren en ook niet de nadruk heeft kunnen leggen op die elementen die aantonen dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk zou uitmaken van zijn fundamentele mensenrechten en van de richtlijn 2011/95/EU. Verzoeker heeft de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer werd zo goed mogelijk uiteengezet, maar de afwezigheid van bijstand door een advocaat en het feit dat hem geen kopie werd gegeven van zijn interview heeft hem duidelijk benadeeld.

Tweede onderdeel

Verzoekers overdracht, en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 16.01.2016 §67 en *dissent opinion* van de Rechter Sajò), schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing heeft als gevolg dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met de het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en het beginsel van *non-refoulement*, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Verzoekers uiteenzetting kan in vier onderdelen ontwikkeld worden, rekening houdend met het feit dat deze elementen een geheel vormen.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten in Bulgarië (zie feitenrelaas), en dat hij uiterst onregust, bezorgd en opgeschrokken is.

Daartegen verwijt de bestreden beslissing aan verzoeker dat hij geen begin van bewijs aanbrengt van de schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije. Er moet echter benadrukt worden dat zulk bewijs onmogelijk is te leveren, dat verzoeker in een gesloten centrum was en dat hij niet beschikte over enige bewijsmateriaal. Verzoeker wil daarnaast nog benadrukken dat hij geslagen werd in Bulgarije en dus wel degelijk een vernederende behandeling heeft ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM die riskeert zich opnieuw te voordoen in geval van terugkeer naar Bulgarije.

Omtrent de detentie van drie maanden van verzoeker, oordeelt de bestreden beslissing, zonder enige grondige informatie over de vermelde detentie, dat deze wel wettig kon zijn. Deze conclusie is echter gehaast en niet gebaseerd op enige objectieve informatie, zoals ook geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016, ook over een Dublin Bulgarije:

[...]

De bestreden beslissing kan daarnaast niet overtuigen door te stellen dat: “Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

In 2014, toen de UNHCR opgeroepen heeft om de overdrachten aan Bulgarije op te schorsen, zoals meermaals herhaald in de bestreden beslissing, was Bulgarije ook lid van dezelfde internationale verdragen als België. Zich beroepen op het vermoeden van respect van de mensenrechten is dus niet voldoende, voornamelijk voor een land waarvan kort voordien geoordeeld werd dat het niet in staat was om de fundamentele mensenrechten te garanderen van de overgedragen asielzoekers. De situatie moet worden onderzocht in concreto.

De bestreden beslissing baseert zich daarnaast op de bewering dat er geen recente objectieve publicatie zou zijn die wijst op ernstige problemen in de opvang sinds 2014. De beslissing vermeldt echter ook geen recente objectieve publicatie waaruit zou blijken dat de fundamentele mensenrechten van asielzoekers worden gewaarborgd in Bulgarije, nadat er in 2014 duidelijk werd gesteld dat dit niet het geval was. In het laatste verslag van UNHCR, van april 2014, wordt duidelijk de vrees vermeld over de duurzaamheid van de verbeteringen die hebben plaatsgevonden tussen begin 2014 en april 2014 in Bulgarije. Men kan zich dus niet baseren op een rapport van april 2014, twee jaar later, terwijl in datzelfde rapport gewezen wordt op de niet duurzaamheid van de situatie:

“While UNHCR welcomes the efforts undertaken by the Bulgarian authorities, mainly by SAR in cooperation with civil society and acknowledges improvements, UNHCR remains concerned over the sustainability and the consolidation of these endeavours in the medium and longer-term. UNHCR notes that some initiatives were undertaken on an ad hoc basis, mainly by NGOs and Bulgarian civil society, in response to a crisis, without ensuring SAR’s capacity to take over, for example in the areas of support for people with specific needs and the monitoring of their situation, provision of recreational activities for children, and sustained provision of legal aid and representation at all instances.” (UNHCR rapport, april 2014, bl. 16).

De conclusie van die rapport is ook niet zo positief als de bestreden beslissing het doet blijken:

“UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection.” (bl. 17)

De bestreden beslissing erkent dat er problemen zijn met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije, maar concludeert dat "het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is net als voldoende zwaarwichtig beschouwen" om te oordelen dat de overdracht zou moeten worden geschorst.

De criteria waarop de bestreden beslissing gebaseerd is om te oordelen dat de problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn worden niet vermeld in de bestreden beslissing en lijken uiterst arbitrair.

I) Oproepen en aanbevelingen van internationale organisaties om niet uit te wijzen naar Bulgarije
Sinds meerdere maanden, blijven meerdere internationale organisaties vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten, rekening houdend met de risico's op schending van het artikel 3 EVRM :

- Aldus deed ECRE een verzoek in datum van 7 april 2014 waarbij de Staten-leden werden uitgenodigd om niet uit te wijzen naar Bulgarije. ECRE stelt vast dat ondanks de inspanningen die werden geleverd door Bulgarije, deze onvoldoende blijven. De Staat is niet bij machte om goed opvangomstandigheden te creëren.*

« ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" (in bijlage)

- Nog recent hebben HCR, ECRE en Amnesty international hun verzoek herhaald om de terugwijzing van personen onder de Dublin procedure naar Bulgarije op te schorten ; Dat inderdaad, zelfs indien inspanningen konden worden vastgesteld, blijven deze onvoldoende, ondermeer gezien het kwetsbare personen betreft.*

« UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation "for certain groups or individuals". In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable » (in bijlage, p. 29)

II) Verslechtering van de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 stelt vast dat de opvangomstandigheden steeds maar verslechterd zijn tijdens 2015, zodat men hem niet zou kunnen overbrengen naar Bulgarije.de

Sinds het jaar 2014, stellen UNHCR en EASO een verslechtering vast van de opvangomstandigheden. Dit wordt geaccentueerd met de wijzigingen in de wetgeving van de zomer 2015.

« Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare." (in bijlage, blz 8)

In een overzicht voor 2015 van Bulgarije vermeldt UNHCR het volgende (stuk 13):

"Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry."

Dit spreekt tegen de bewering van de bestreden beslissing dat volgens UNHCR de situatie in Bulgarije zou zijn verbeterd in het jaar 2015.

III) Niet naleving van de rechten van de asielaanvragers

□ *Hindernissen tot de toegang tot de procedure van asielaanvraag*

Een opzoekingsnota, gezamenlijk opgesteld door ECRE en ELENA stelt vast dat in Bulgarije de asielaanvragers geconfronteerd worden door vele hindernissen in alle stadia van de procedure. (blz 1).

Vanuit algemeen standpunt, rapporteert de nota vele lacunes in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van de tolkendiensten (blz 5)

« (...) the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview »

De registratie van een asielaanvraag geeft niet noodzakelijk toegang tot de behandeling van de aanvraag. Er bestaat evenmin een beperkte duur in de behandeling van de aanvraag.

« The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application. Indeed, there is no time limit for the application to be forwarded to the State Agency for Refugees (SAR).... » (blz 2)

Het statuut van de personen, die werden teruggestuurd krachtens een Dublin-procedure, in de toegang tot de asielaanvraag is bijzonder onduidelijk:

« The status of those returned under the Regulation remains unclear » (blz 4)

De behandeling varieert in functie van de graad van voortgang van hun aanvraag.

Volgens het stadium van de aanvraag kunnen de Dublin-terugkeerders perfect beschouwd worden als illegale immigranten en vastgehouden worden voor een lange periode :

“As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails”.

Er zijn namelijk verschillende vertragingen door het feit van de tekortkoming in zake van de tolkendienst.

Er dient ook benadrukt te worden dat “gedublineerde” asielzoekers door de grenspolitie ontvangen worden bij hun overdracht naar Bulgarië... datzelfde dienst dat verantwoordelijk is voor talrijke schendingen van de basisrechten van de migranten aan de grenzen (!) :

“Si une personne est transférée en Bulgarie en application de Dublin II, la police aux frontières le recevra à son entrée en Bulgarie. » (<http://www.dublin-project.eu/fr/Bulgarie>, in bijlage)

□ *Automatisme van de plaatsing in opsluiting*

De aanvragers die hun eerste aanvraag doen worden systematisch in opsluiting geplaatst in tegenstelling tot de aanbevelingen van het HCR die aanbeveelt om daar slechts uitzonderlijk een beroep op te doen

Dit is de vaststelling van de nota tot opzoeking in februari 2016 gepubliceerd door ECRE en Elena:

« Detention for first applicants is therefore, systematically applied in Bulgaria. To illustrate 9,530 out of the 12, 738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these pre-removal detention. » (blz 2 van de nota, in bijlage)

Het is eveneens de vaststelling opgesteld door The Cordelia Foundation in een rapport daterend van januari 2016 en met titel : *From torture to detention* :

« in practice asylum-seekers have been frequently detained » (blz 8)

Er dient te worden genoteerd dat voor zij die een asielaanvraag doen in opsluiting er geen toegang is tot een tolk. De asielaanvragers blijven dus verstoken van alle inlichtingen en van hun rechten.

« For those applying for asylum in detention, specifically in relation to those placed in the pre-removal centres, there are no interpretation services available rendering any access to information on asylum processes practically impossible » (blz 3)

□ *Betreurenswaardige detentieomstandigheden :*

Het rapport gepubliceerd door ECRE en ELENA (in bijlage) stelt vast dat er een overbevolking is in de centra. Er zijn niet genoeg plaatsen in de detentiecentra en personen zijn verplicht om te slapen in de gangen:

“overpopulation in all of the detention centres has been consistently documented by the Fundamental Rights Agency of the European Union (FRA). Updates in October noted that Lyubimets centre was over 40 % above the occupancy rate and that persons were forced to sleep in corridors in Busmantsi.” (blz 7)

Overigens heeft het Comité ter voorkoming van foltering en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens betreurenswaardige omstandigheden gerapporteerd:

“The Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights have all asserted poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.⁵⁴ In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM.” (blz 7)

□ *Ontbreken van rechtsbijstand*

De opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA, in bijlage) stelt eveneens vast dat sinds juli 2015 er geen mogelijkheden meer bestaan in eerste instantie voor het bekomen van rechtsbijstand :

« In addition, since 1 July 2015 there is no State funded legal aid for the first instance of status determination for any asylum applicant and whilst legal aid is provided for appeals under the budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance and representation during the eligibility interview and upon receipt of a negative first decision. 24 Consequently, effective access to the procedure for applicants is negated. In light of the consistent failings identified in status determination proceedings,²⁵ such curtailment of procedural rights is particularly dramatic for those nationalities detained given the extremely low recognition rates for these individuals.” (blz 3, 4)

Er is eveneens een tekort aan gerechtelijke vertegenwoordiging tijdens de zittingen. (blz 6)

□ *Het ontbreken van het identificatiesysteem van de kwetsbare personen*

Ten slotte kan men noteren dat er geen enkel systeem bestaat voor de identificatie van de kwetsbare personen, behoudens dit dat werd ingesteld voor de kinderen.

« The law does not envisage any specific identification mechanisms for vulnerable categories of asylum seekers, except for children. The legal provisions exclude the application of accelerated procedure with regard to unaccompanied asylum seeking children, but not to torture victims. The identification of vulnerability is stated to be mainstreamed in the training of caseworkers, but special trainings are rarely provided. In 2008, the SAR and UNHCR agreed on standard operating procedures (SOPs) to be followed with respect to treatment of victims of Sexual and Gender-based Violence (SGBV). These SOPs however were never applied in practice. A process for the revision of the SOPs has been pending since the end of 2013, which also aims to include new categories or vulnerable groups. However, as of 30 September 2015, the SOPs revision are not even close to being finalised and adopted by SAR.¹¹⁶ Neither guidelines, nor practice exist to accommodate the specific needs of these groups” (p. 38);

Zie eveneens de bladzijden 7 en 8 van het AIDA verslag betreffende het ontbreken van de detectie van kwetsbare personen.

IV) *De slechte behandeling en de brutaliteit van de politie ondergaan door de migranten en de asielaanvragers*

Meerdere internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch of nog het Amerikaanse ministerie, stellen vast dat de migranten politiegeweld ondergaan evenals diefstallen en de slechte detentieomstandigheden (informatie in bijlage).

Al deze internationale organisaties rapporteren dat de Bulgaarse politiemacht :

- *de goederen en het geld stelen van de asielaanvragers*
- *de asielaanvragers slaan en fysiek mishandelen*
- *de asielaanvragers opjagen en hun honden op hen loslaten ;*

Slechte detentieomstandigheden in hun detentiecentra:

- *de asielaanvragers worden geslagen ;*
- *er zijn geen goede hygiënische omstandigheden ;*
- *de asielaanvragers krijgen onvoldoende te eten in deze centra.*

Aldus rapporteert het rapport van Amnesty International (in bijlage) het volgende :

« The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground »

Het rapport van het Amerikaanse ministerie (in bijlage) preciseert :

« Refugee Abuse: Human Rights Watch and Bordermonitoring Bulgaria alleged that violence against asylum seekers, including beating and humiliation, took place at the border. Other local NGOs expressed concern over the accuracy of those reports, and while they acknowledged having knowledge of cases of violence against asylum seekers, they did not believe there was a systematic policy to apply violence. Authorities refused to investigate the allegations. The State Agency for Refugees further accused NGOs of organizing riots and strikes in the reception centers »

Er zijn vele onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije.

De Europese Commissie heeft vorderingen voor tekortkomingen ingesteld tegen de Bulgaarse Staat in november 2014 met betrekking tot de onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije. Zij heeft eveneens een inbreukprocedure ingesteld tegen de Bulgaarse staat in september 2015 met betrekking tot de niet-omzetting van de Kwalificatie Richtlijn.

In een artikel van 11 april 2016 van francetvinfo.fr leest men het volgende (stuk 11):

“Des associations bulgares réclament des sanctions, après la diffusion d'images dégradantes sur les réseaux sociaux, montrant des migrants ligotés et couchés à terre. En Bulgarie, des milices se constituent pour faire elles-mêmes la chasse aux migrants qui passent la frontière turque. Le gouvernement ne condamne qu'à demi-mots ces actes souvent humiliants.

Officiellement, le chef de la police aux frontières reproche à ces milices "d'utiliser la force" et de faire le travail de ses services. Mais le gouvernement bulgare n'a pour le moment intenté aucune action contre ces attaques. "Quand chaque citoyen bulgare apporte son aide à l'armée ou à la police, cette aide nous est toujours utile," estime d'ailleurs le Premier ministre Boïko Borisov. Et la première chaîne privée de télévision du pays les qualifie même de "héros", explique France 2.

La Bulgarie gouvernement continue en outre d'ériger une clôture à la frontière turque, un passage qui pourrait devenir le nouvel accès à l'ouest de l'Europe, après la fermeture de la frontière grecque. »

Er moet ook gewezen worden op het racisme en xenofobie die tegenover vreemdelingen aangemoedigd worden in Bulgarije. Het gevolg is niet enkel marginale discriminatie, maar grootschalig geweld en denigrerende behandeling tegenover asielzoekers.

Volgens de voorzitter van France terre d'asile is de Bulgaarse regering verantwoordelijk (stuk 12):

« Le choc après la diffusion d'images montrant des réfugiés ligotés par des milices privées en Bulgarie : "Les premiers responsables sont les autorités bulgares et leur Premier ministre", accuse sur France Info Pierre Henry, président de l'association France terre d'asile. "Quand les autorités d'un pays délivrent des certificats de mérite à des citoyens ou des miliciens privés pour dénoncer la présence de migrants, il ne faut s'étonner d'aucune dérive", dit-il. »

Het is dus duidelijk ten onrechte dat de bestreden beslissing concludeert: “op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld”.

Niet alleen is het intentioneel elementen irrelevant, gezien het gaat om een positieve verplichting die rust op de staten om de fundamentele mensen rechten van asielzoekers te beschermen, maar deze conclusie strookt niet met de verklaringen van verzoeker over zijn opsluiting en mishandeling noch met de informatie hierboven vermeld.

Ten slotte moet ook vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker exact dezelfde situatie beschrijven als de situatie beschreven door de rapporten hierboven geciteerd. De vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen in geval van overdracht aan Bulgarije is dus gegrond.

Uw Raad heeft al twijfels geuit over de conclusies die getrokken worden door verwerende partij uit de rapporten over Bulgarije in een recent arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016:

[...]

Er zijn daarnaast geen enkele individuele waarborgen dat verzoeker wel degelijk van een menswaardig opvang en een procedure overeenkomstig de richtlijnen zal genieten.

Derde onderdeel

Verwerende partij besloot dat verzoeker binnen een “termijn van 10 dagen” het land diende te verlaten en zich moest aanbieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

Verwerende partij motiveert nochtans geenszins het keuze van dit termijn, dat afwijkt van het – gewone – termijn van 30 dagen, en schendt bijgevolg de motiveringsplichten.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3, 17 en 18 en 27 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM, van de artikelen 1-4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat gehoord werd door de verwerende partij zonder bijstand van een raadsman en dat hij de mogelijkheid niet kreeg om met een raadsman te praten vooraleer hij ondervraagd werd. hij zou geen kopie gekregen hebben en zou niet duidelijk gemaakt zijn welke elementen relevant zijn om een overdracht te vermijden. hij gedwongen wordt terug te keren naar Bulgarije, waar hij een onmenselijke ne vernederende behandeling riskeert, waaronder arbitraire arrestaties en onmenselijke opvangomstandigheden. Hij zou ook riskeren om terug te worden gestuurd naar Afghanistan. Hij stelt dat hij al het slachtoffer is geweest van schendingen in Bulgarije en dat hij uiterst ongerust is. Hij zou er geslagen zijn en het zou niet mogelijk zijn om hierover enig bewijs te leveren. Er zou niet kunnen worden geoordeeld dat zijn detentie wettig was en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de beslissing zou geen recente objectieve publicatie zijn opgesomd waaruit zou blijken dat de fundamentele mensenrechten worden geëerbiedigd. In het verslag van UNHCR van 2014 zou de vrees voor de behandelingen in Bulgarije geuit zijn. Verschillende internationale organisaties zouden nog steeds vragen om de overdracht aan Bulgarije op te schorten. Het AIDA rapport van 2015 zou verslechtering vaststellen. Hij verwijst naar een opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA) en stelt dat er veel lacunes zouden zijn in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van tolkdiensten. Er zou sprake zijn van systematische opsluiting. Zij die een asielaanvraag indienen in opsluiting zouden geen toegang hebben tot een tolk. Hij verwijst vervolgens naar de slechte behandeling en brutaliteit van de politie en naar terugwijzingen naar Turkije.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij het eerste gehoor inderdaad geen raadsman aanwezig is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijstand kreeg van een tolk en dat hij verklaarde dat zijn vermelde inlichtingen oprecht zijn en de vragenlijst ondertekende. Uit geen enkel document blijkt als zou verzoeker niet in staat zijn geweest om de vragen te begrijpen en evenmin als zou hij niet de kans zijn geboden om te antwoorden op de aan hem gestelde vragen. Waar hij meent dat hij niet wist welke vragen er belangrijk waren om een overdracht te verhinderen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk de vraag gesteld kreeg of er elementen voorhanden zijn die een

verzet tegen de overdracht rechtvaardigen. Op die vraag verklaarde hij niet terug te kunnen keren naar Hongarije of Bulgarije omdat hij er slecht behandeld werd en er geen hulp kreeg. Hij voegde toe dat hij een normaal leven wil opbouwen en dat dat niet kan in zulke landen. Uit voorgaande blijkt afdoende dat verzoeker wel degelijk wist op welke vraag hij elementen kon aanvoeren die een verzet tegen een overdracht zouden kunnen rechtvaardigen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“(…) Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene ten opzichte van Bulgarije dat hij er geslagen werd en dat ze niet fatsoenlijk met hem om konden en dat hij er slecht behandeld werd, dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten deze vage en algemene verklaring echter geen concrete bewijzen of een begin van bewijs heir van aanbrengt. Betrokkene brengt ook geen concrete informatie, bewijzen of een begin van bewijs aan van wie hem in Bulgarije geslagen zou hebben of in welke context of omstandigheden dit zou gebeurd zijn. Indien men feiten van fysieke mishandeling aanbrengt dan mag er gezien het ernstige karakter dat van een asielaanvraag uitgaat, op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan dan concrete bewijzen of een begin van bewijs van aanbrengt, en zich niet beperkt tot een vage en algemene verklaring van geslagen en slecht behandeld te zijn zoals bij betrokkene het geval is; Betrokkene toont bovendien op geen enkele wijze aan da als er al geweld gebruikt zou zijn tegen hem door de Bulgaarse autoriteiten dat het door de autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Bulgaarse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij Bulgarije zesentwintig dagen in de gevangenis zou hebben gezeten om vervolgens gedurende twee dagen Bulgarije door te reizen naar Servië, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat zijn vasthouding onrechtmatig geweest zou zijn of in strijd met art. 5 EVRM.(…)”

Uit het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker geen enkele elementen weergaf die wijzen op een gebrek in de behandeling door de Bulgaarse autoriteiten van de asielzoekers en een gebrek in de opvangstructuren.

In de bestreden beslissing werd expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije:

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende het feit dat betrokkene na zijn binnenkomst in Bulgarije werd gearresteerd en merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij ook op te merken dat uit de verklaringen niet duidelijk is of betrokkene werd vastgehouden in een gesloten centrum of in de gevangenis. Ondanks het feit dat betrokkene spreekt over een vasthouding van drie maanden in de gevangenis in Bulgarije doet hij geen verdere verklaringen over het feit waarom hij dan wel gearresteerd zou zijn, of hij eventueel veroordeeld is geweest in Bulgarije of eventueel een strafbaar feit zou hebben gepleegd. Op basis van het feit dat deze verklaringen ontbreken en het feit dat betrokkene na drie maanden werd vrijgesteld van de vasthouding vermoeden we dat betrokkene niet in de gevangenis maar wel in een gesloten centrum werd vastgehouden te Bulgarije.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en onder meer geen eten en geen slaappleats kreeg merken we op dat hij, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene de situatie en de behandeling in Bulgarije gelijk stelt met de situatie en behandeling in Hongarije. Hierbij wijzen we op het feit dat zowel het UNHCR als het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" verschillende rapporten uitbrachten in verband met de situatie in Bulgarije en Hongarije en dat op basis van die rapporten de

verschillende procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers zeker niet gelijk gesteld kunnen worden aan elkaar in beide landen. We wijzen wel op het feit dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. Hierbij wensen we te benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden

vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to-date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 08.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst.

De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

(...)

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek d.d. 03.09.2015, een in 1989 geboren man wiens familie in Afghanistan verblijft. Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor tevens geen gewag van gezondheidsproblemen en legde tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.(...)” (eigen onderlijning)

Waar verzoeker stelt dat uit het AIDA rapport van september 2015 blijkt dat de opvangomstandigheden verslechterd zijn in de tijdens 2015, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid als zouden de minimumnormen niet meer gerespecteerd worden door de Bulgaarse autoriteiten.

Het AIDA rapport vermeldt immers expliciet op blz. 28 dat asielzoekers die worden overgedragen vanuit een andere lidstaat, in principe geen problemen ondervinden m.b.t. toegang tot de asielprocedure in Bulgarije “Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return.” Er wordt eveneens gesteld dat voorafgaandelijk aan de aankomst van de Dublinterugkeerders, SAR de grenspolitie informeert aangaande de geplande aankomst en of de terugkeerder zal worden overgedragen naar een aankomst-asielcentrum of een immigratie-detentiecentrum en dat die beslissing afhangt van de procedure waarin de Dublinterugkeerder zich bevindt “Prior to the arrival of Dublin returnees , SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below.” Zoals ook vermeld werd in de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 20 (5) van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. In de beslissing werd op grond van de vaststelling dat er ten aanzien van hem nog geen beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, geoordeeld dat hij overgedragen zal worden aan een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum. Verzoeker betwist die informatie niet. Uit het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in de gevangenis in Serengrad verbleef. Op basis van die verklaring kan niet zonder meer weerhouden worden dat hij effectief zou zijn verbleven in een detentiecentrum of gevangenis. Vooreerst blijkt niet duidelijk omtrent welke stad of naam van gevangenis het dan wel zou gaan, vervolgens is het gelet op de vage verklaringen van verzoeker niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij vermoedelijk niet in de gevangenis maar wel in een gesloten centrum werd weerhouden. Verzoeker betwist niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om, indien nodig, verhaal te halen bij de daartoe bevoegde instanties. Het

is evenmin kennelijk onredelijk om van verzoeker, als asielzoeker, te verwachten dat hij op een zo nauwkeurig mogelijke manier beschrijft op welke plaatsen hij heeft verbleven en op welke wijze hij mensonwaardig zijn behandeld.

In het Aida rapport wordt op pagina 30 expliciet gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije "There have been so far no complaints about the quality of transcripts of interviews."

Verzoeker verwijst naar xenofobie en intolerantie, doch hiermee toont hij niet aan dat hij als Dublinterugkeerder niet de nodige garanties geboden zal worden in het kader van zijn asielpcedure.

Het rapport van Amnesty International "fear and fences (...)" van 17 november 2015 waarnaar verzoeker verwijst gaat in op de push backs en niet op de situatie van Dublinterugkeerders. Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden als zou Amnesty International alle Lidstaten oproepen op geen overdrachten meer uit te voeren aan Bulgarije. In voormeld rapport werd enkel gesteld wat volgt "As such, Amnesty International recommends that states within the Dublin system do not transfer asylum-seekers, who had travelled through Serbia, back to Hungary" – vrije vertaling: en daarom raadt Amnesty International de Lidstaten in het kader van de Dublin verordening geen overdracht uitvoeren van asielzoekers die doorheen Servië hebben gereisd. Uit het verslag van verzoekers route, blijkt niet dat hij zich in dat geval zou bevinden. Hij verklaarde immers door Hongarije en Macedonië te zijn gereisd.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport "ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", dient te worden opgemerkt dat hierin inderdaad melding wordt gemaakt van enkele problemen waarmee de asielpcedure te kampen heeft. Er dient hierbij echter gewezen te worden op het feit dat in het rapport zelf gesteld werd dat de problemen reeds geïdentificeerd werden in 2014. In de bestreden beslissing wordt ook niet ontkend dat er problemen zijn, er werd immers expliciet gesteld dat het bestuur zich bewust is van de kanttekeningen die kunnen worden geplaatst, maar dat hierbij erop gewezen dient te worden dat de problemen die er zijn geen structurele problemen uitmaken en geen schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het Rapport van de Cordelia Foundation gaat niet in op de situatie van Dublinterugkeerders. War verzoeker ingaat op de situatie van kwetsbare personen toont hij niet aan tot die groep te behoren. In de bestreden beslissing werd er dienaangaande immers op gewezen dat hij een alleenstaande volwassen man is die niet lijdt aan gezondheidsproblemen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

"(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde 'Dublin-terugkeerder' in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde 'Dublin-returnee' zou orden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico

loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte om details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten 'zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betreft deze schendingen op - het ook door hem geschonden geachte - artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" en op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen', dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker wijst er op dat hij tijdens zijn Dublingehoor reeds melding heeft gemaakt van het feit dat hij in Bulgarije het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten. Uit het verhoorverslag van 27 november 2015, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker heeft verklaard zich tegen een overdracht naar Bulgarije te verzetten omdat hij er slecht werd behandeld en geen hulp kreeg (geen eten, geen slaappleats, ...) en dat hij er drie maanden verbleef in de gevangenis van Serengrad. De verzoeker meent dat het niet redelijk is dat de gemachtigde hem verwijt geen begin van bewijs te hebben aangebracht van de schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije. Hij stelt dat zulk bewijs onmogelijk kan worden geleverd en dat het aan de gemachtigde toekomt om de situatie in Bulgarije *in concreto* te onderzoeken. Ook de motieven omtrent de detentie van drie maanden zijn volgens de verzoeker niet gebaseerd op enige objectieve informatie. De verzoeker voert aan dat de gemachtigde zich niet op het vermoeden van respect voor de

mensenrechten kon beroepen, en verwijst hiertoe naar een aantal recente bronnen van informatie omtrent de opvangomstandigheden van asielzoekers, de detentie van asielzoekers en de toegang tot de asielpprocedure. De verzoeker bekritiseert het standpunt dat de gemachtigde hanteert als uitgangspunt om over te gaan tot overdracht naar Bulgarije, met name dat het UNHCR tot op heden niet adviseerde om overdrachten in het kader van de Dublin-III verordening stop te zetten en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in principe geen beletselen bestaan om personen over te dragen aan Bulgarije. De verzoeker gaat in op het AIDA-rapport en stelt dat hieruit een verslechtering blijkt van de opvangomstandigheden. Hij verwijst tevens naar een recente nota van februari 2016, opgesteld door ECRE en ELENA, waaruit aanzienlijke hindernissen blijken in alle stadia van de procedure alsook een grote onduidelijkheid omtrent het statuut van Dublinterugkeerders, en naar een rapport van Amnesty International van 15 september 2015 waarin slechte detentieomstandigheden worden gemeld. Verder haalt de verzoeker 's Raads arrest nr. 167.371 van 10 mei 2016 aan waarbij besloten werd tot een schorsing van de overdracht aan Bulgarije. Hij concludeert dat indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije, een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en herhaalt dat de gemachtigde deze kwestie niet voldoende concreet heeft onderzocht.

Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.)

Uit de thans bestreden akte blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op verzoekers uitdrukkelijk verzet tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

De gemachtigde hecht blijkens de bestreden beslissingen een groot belang aan het feit dat de oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update

van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan op het eerste gezicht niet zonder meer worden bijgetreden gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoeker thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn.

De verzoeker wijst er terecht op dat in het AIDA-rapport van 30 september 2015, waarnaar ook in de bestreden akte meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "*Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated*". (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: "*Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated*" (p. 11) en "*Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures*" (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de gemachtigde nagelaten heeft om de verklaringen van de verzoeker, die verklaarde in december 2014 en januari en februari 2015 in Bulgarije te hebben verbleven waar hij werd geconfronteerd met slechte behandelingen op vlak van een gebrek aan voedsel en slaappleaatsen, concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die over de situatie van asielzoekers in Bulgarije beschikbaar is.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag

betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde het in de bestreden beslissing terecht stelt is *“Elke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*(cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam in tegendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije.

In die optiek dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van de inhoud van de opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, waarnaar de verzoeker thans verwijst. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie en bovendien werd deze informatie reeds meermaals door de Raad in ogenschouw genomen bij recente schorsingsarresten. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat er niet steeds tolken beschikbaar zijn, dat tolken worden ingeschakeld die niet de taal spreken van de kandidaat-vluchteling, dat kandidaat-vluchtelingen wordt gevraagd om gehoorverslagen te ondertekenen waarvan de inhoud hen niet werd meegedeeld en dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt tevens aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra opnieuw veel te wensen overlaten en in het meer recente verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp. Zoals de verzoeker opmerkt, blijkt dan ook dat zijn verklaringen tijdens het Dublingehoor congruent zijn aan de vaststellingen in het ECRE/ELENA rapport.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de concrete verklaringen van de verzoeker en de inhoud van de meer recente verslagen waarvan de gemachtigde niet onkundig kon zijn, dient op het eerste gezicht te worden vastgesteld dat motieven in de bestreden akte *prima facie* geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van de verzoeker als Dublinterugkeerder naar Bulgarije al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw

advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt op het eerste gezicht dat de gemachtigde nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verweerder op correcte gronden stelt dat de verzoeker er in zijn verzoekschrift aan voorbij gaat dat hij in toepassing van artikel 20.5 van de Dublin-III-Verordening zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen dat de gemachtigde ervan uitgaat dat de verzoeker *“gemachtigd [zal] zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Vervolgens wordt aangegeven: *“Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst.”* Hoewel nog niet vast staat dat de Bulgaarse autoriteiten verzoekers asielaanvraag op hun merites zullen onderzoeken en zij mogelijks een andere lidstaat als de verantwoordelijke lidstaat zullen aanwijzen, blijft een grondig onderzoek naar de opvangomstandigheden en de asielprocedure dan ook aangewezen. Voorts kan, in weerwil van hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, in de bestreden akte geenszins worden gelezen dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat er aan de verzoeker nog geen beslissing inzake de asielprocedure was ter kennis gebracht in Bulgarije waardoor hij naar een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum zal worden verwezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 3 van het EVRM, is op het eerste gezicht aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De uitvoering van de bestreden beslissing zal een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg hebben voor eisende partij.

Zoals dit hierboven werd uiteengezet, zal de uitvoering van de bestreden beslissing tot de schending leiden van meerdere basisrechten van de verzoekende partij, waaronder rechten die absoluut zijn (3 EVRM, 1 tot 4 van het Handvest).

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bovendien de enige manier om het recht van verzoekende partij op een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen (artikel 47 van het Handvest, artikel 13 EVRM).”

Uit de uiteenzettingen onder punt 3.1. blijkt dat de verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd dat onder meer is gestoeld op de grondrechten van de mens, *in casu* artikel 3 van het EVRM. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook vervuld.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan beide cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te bevelen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE